

LBRIS

We know
books

MĂRTURISITORUL

VIATA ȘI MINUNILE SFÂNTULUI ILIE LĂCĂTUȘU

Ediție îngrijită de Ciprian Voicilă
Volum coordonat de Danion Vasile

Editura Areopag
București, 2024

Cuprins

<i>Ciprian Voicilă</i>	
Strângând mărturii despre Sfântul Ilie Lăcătușu	5
I. VIAȚA SFÂNTULUI ILIE LĂCĂTUȘU	11
II. MINUNILE	33
III. MĂRTURII RECENTE.....	79
IV. NOI MĂRTURII DESPRE MINUNILE MIJLOCITE DE SFÂNTUL ILIE LĂCĂTUȘU	101
<i>ANEXE</i>	
Ecouri... Ecouri.....	124
<i>Î.P.S. Justinian Chira:</i>	
Sfinții închisorilor.....	129
<i>Danion Vasile</i>	
În loc de încheiere	140

VIAȚA SFÂNTULUI ILIE LĂCĂTUȘU

1. Părintele Ilie, un mărturisitor al lui Hristos

Cei care nu s-au temut să-L mărturisească pe Dumnezeu nici în fața celor mai cumplite chinuri au strălucit ca niște adevărate făclii și în prigoana atee a secolului nostru. Sângele mărturisitorilor a curs ca în primele veacuri ale creștinismului.

Și în România prigoana contra credinței a lovit puternic Biserica. Episcopi, preoți și mireni au apărut cu prețul vieții comoara cea mai de preț: adevărata credință. Mulți dintre marii duhovnici, mulți dintre marii teologi au trecut prin întunericul închisorilor. Dar, în loc să fie îngenuncheați, aceștia au ieșit din încercări mai puternici, mai căliți, mai pregătiți pentru a răspândi credința cea adevărată.

Între aceștia, o figură aparte este părintele Ilie Lăcătușu.

Viața sa a fost închinată Domnului. S-a născut pe 6 decembrie 1909, în satul Crăpăturile din județul Vâlcea, din părinți apropiați de Biserică, Marin și Maria Lăcătușu. Tatăl său a fost cântăreț bisericesc. Copilăria la țară, farmecul universului țărănesc i-au deschis inima spre Dumnezeu, pe Care și-a dorit să Îl slujească cu toată ființa.

Între anii 1922 și 1930, a urmat Seminarul Sfântul Nicolae din Vâlcea, unde s-a evidențiat prin însușirile sale deosebite. Între 1930 și 1934 a frecventat Facultatea de Teologie din București, ai cărei profesori erau personalități marcante ale vieții religioase de atunci. [În martie 1931 s-a căsătorit cu învățătoarea Ecaterina Popescu, născută în Cordești, Gorj – n.ed.]

cauzat urmări serioase sănătății [părintele a fost pus să facă multă muncă forțată – n.ed.].

Din 6 mai 1964, părintele a avut domiciliu forțat la Bolintin. Apoi, din 20 decembrie 1964 până pe 1 august 1970, a slujit în Parohia Gârdești. Apoi a fost mutat la parohia Cucuruzu, în comuna Răsuceni, de unde s-a pensionat la începutul anului 1978.

În anul 1983, aflat în spital, părintele le-a spus celor de lângă el că, dacă va trăi până după 22 iulie, va mai trăi încă doi ani. Și-a exprimat și rugăminta ca, dacă soția îi va muri peste 15 ani, să fie îngropată lângă el. A murit chiar pe 22 iulie, iar peste 15 ani, în 1998, avea să moară și soția sa, Ecaterina. La înmormântarea soției părintelui, pe 29 septembrie 1998, cei prezenți s-au aflat în fața unui fapt neașteptat: trupul părintelui era neputrezit, întreg, binemiositor. Pentru a se convinge că trupul părintelui nu a rămas neputrezit din motive biologice, membrii familiei – în înțelegere cu preotul – au lăsat trupul în contact cu aerul. Dar, după nouă săptămâni, trupul era intact.

Dumnezeu, Cel care rânduiește toate, ne va lumina să aflăm cum I-a primit pe mărturisitorii Lui în Cer.

Redacția *Vestitorul Ortodoxiei*⁵

2. „Sfinții sunt alături de noi”

„În primăvara anului 1983, starea lui de sănătate (a Sfântului Ilie Lăcătușu – n.n.) se înrăutățește și este internat la spitalul din Vaslui. Fiind pe patul de spital,

⁵ Articolul a apărut în *Vestitorul Ortodoxiei* din 15 iulie 1999. Întrucât unele date biografice erau inexacte, textul a fost revizuit și completat, potrivit informațiilor din broșura *Părintele mărturisitor Ilie Lăcătușu*, Editura Babel, Bacău, 2011 (n.ed.).

În luna iulie și, vizitându-l, ne-a spus cu două, trei zile înainte: «Dacă ajung să trec de ziua de 22 iulie, mai trăiesc încă doi ani». În următoarele zile putem spune chiar că își revenise. Doctorii erau foarte încântați de starea lui de sănătate. Chiar în ziua respectivă, cu două ore înainte, am fost la spital cu mama mea, cu fiica părintelui. Și părerea medicilor despre starea lui era una bună. Plecând de acolo, după trei ore primim un telefon prin care eram anunțați că părintele s-a săvârșit. După datina străbună au urmat cele rânduite. După dorința dânsului s-a construit acea capelă în cimitirul Giulești și a fost depus în una din cripte, la subsol, unde sunt patru cripte sub pământ. A fost zidit acolo și în toată această perioadă până în anul 1998, convingerea familiei a fost că este un sfânt. Părintele, pe patul de spital, a spus că dacă va trece de ziua de 22 iulie, va mai trăi 2 ani de zile, iar dacă nu, când soția sa, Ecaterina Lăcătușu se va săvârși la 15 ani după dânsul, să fie depusă în aceeași criptă în care a fost dânsul îngropat.

Și așa se face că în anul 1998 s-au împlinit cei 15 ani. În acea vară, când soția Părintelui s-a îmbolnăvit, nu eram în țară și am primit vestea la începutul lui septembrie. Eram constructor în Israel și aveam un contract de muncă pe doi ani, pe care nu-l puteam întrerupe. Nu era deloc ușor să mă întorc în țară. Așa se face că, trecând peste această regulă, peste această cerință pe care au impus-o constructorii, am cumpărat bilet de avion. Abia la aeroport am aflat că de fapt se stinsese bunica, prezbitera Ecaterina Lăcătușu, astfel încât am ajuns la o zi după eveniment, am ajuns pe 28 septembrie, urmând ca pe 29 să aibă loc prohodul, să fie înmormântată.

Și vreau să vă spun ca o mărturie despre acest fapt că am avut la dispoziție toată ziua de 28 în care trebuia să facem rost după datină de un sicriu de acela mai mic, pentru oseminte, un vas pentru oseminte. Eram proaspăt venit dintr-o țară străină și am mers pe la mai multe centre care confecționează sicrie, și am încercat să le dau dolari, pentru ca a doua zi dimineața să fie gata acest mic sicriu. Vreau să vă spun că nici cu dolari nu am reușit să găesc o firmă care să facă acest mic sicriu. Astfel încât dimineața zilei în care a trebuit să aibă loc prohodirea prezbiterii ne-a găsit fără sicriu.

Am procedat la scoaterea părintelui în sensul că, fiind în altă parohie, deci nu în Giulești, s-a făcut slujba undeva în Drumul Taberei, după care s-a vorbit cu părintele de acolo ca să facă aici slujba de înmormântare. Și cu preotul paroh care slujea la cimitirul acesta, Adormirea Maicii Domnului, am procedat la scoaterea sicriului, atât eu cât și fiica dânsului. S-a spart zidul de la intrarea în criptă și s-a tras afară sicriul. Era complet, era în foarte bună stare. De regulă sunt 2-3 gropari care să scoată afară sicriul. Așa a fost și aici, au fost 2 sau 3 gropari. Și eram acolo familia, fiica dânsului, încă 2 sau 3 rude, eu și groparii aceștia. Și au trecut funiile și au vrut să-l scoată afară, încercând de 2-3 ori. Sicriul era fix, parcă era lipit de pământ și n-au reușit. Au plecat și au mai chemat câțiva gropari. Cert e că la un moment dat erau vreo 6 gropari în capelă, ca să scoată afară sicriul și unul dintre gropari a făcut remarcă aceasta: „A fost un om gras, nu reușim să-l scoatem”. Cineva a zis : „De unde, săracul, a fost un om slab, a stat atâția ani pe patul de spital, nici vorbă”!

Și parcă o văd și acum pe mama, cum s-a apropiat de marginea sicriului, și-a împreunat mâinile și a zis doar atât: „Tată, lasă-te scos”. Și a zis: „Să încercăm să-l scoatem acum”. Și l-au scos imediat, l-au pus pe un cărucior și urma să desfacă și capacul. Am mers la picioarele părintelui și am început să dăm la o parte mahrama. Am început de la pantofi; la început vedeam pantoful, mai dăm puțin, se vedea manșeta de la pantalon, apoi a început să se vadă pantalonul, se vedea deja piciorul întreg. Exact cu 4 sau 5 zile înainte, televiziunea din Israel a difuzat un documentar despre moaștele Sfântului Ioan Iacob de la Hozeva. Documentarul a durat vreo 50 de minute, iar moaștele erau filmate foarte de aproape și din mai multe unghiuri. Până atunci vă mărturisesc că nu avusesem ocazia să văd sfinte moaște. Și acolo am văzut culoarea lor, pentru că era o cameră fixată pe mâini, o alta fixată pe chipul sfântului, la picioare. Și am început să dăm pantalonul sus și am văzut că se vedeau exact sfintele moaște și aveau o culoare asemănătoare cu cele ale Sfântului Ioan Iacob Hozevitul, așa că am afirmat acolo: „Este exact ca Sfântul Ioan Iacob de la Hozeva”.

Părintele care era acolo cu dânsul, acum s-a stins, s-a speriat puțin și a plecat. A crezut că este un strigoi și a trebuit să așteptăm să vină cu cortegiul și să o depună pe prezbitera Ecaterina Lăcătușu. A venit tata cu cortegiul funerar și a fost un moment puțin de derută. Era un fapt nemaîntâlnit această descoperire. În sfârșit, slujba de înmormântare a făcut-o părintele din Drumul Taberei. Și pentru că era ceva neașteptat, ceva inedit, ne-am consultat cu părintele Barbu și ne-am gândit să-l lăsăm într-o criptă laterală. Acolo a stat de pe 1 septembrie până în luna noiembrie.

Între timp am înaintat un memoriu către Arhiepiscopia Bucureștilor în octombrie. Eu am fost nevoit să mă întorc la locul de muncă. Cu câteva zile înainte de a pleca, mi-a apărut părintele și mi-a spus cum trebuia să-i fac acea raclă, pe care o căutasem. Și s-a potrivit că mai era un grup de muncitori pe care trebuia să-i iau în Israel și doi dintre ei s-au ocupat de montarea acelor pereți laterali de sticlă, astfel încât în scurt timp s-a confecționat și racla. În luna noiembrie au fost schimbate veșmintele de către părintele Barbu, iar în luna martie am revenit în țară.

Anul 1999 a fost un an plin de evenimente, pentru că în luna iulie, mai multe grupări ortodoxe, din București și din țară, au înaintat memorii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în care se aducea la cunoștință această descoperire minunată și se propunea Sfântului Sinod cercetarea acestui caz, al părintelui Ilie Lăcătușu. Când s-a împlinit un an de la prohodirea trupului părintelui Ilie Lăcătușu, la capelă a venit ÎPS Teodosie Snagoveanu, pe vremea aceea era episcop vicar la Arhiepiscopia Bucureștilor, și a făcut slujba de dezlegare, pentru că unul din criteriile prin care se deosebesc sfintele moaște de falsele moaște este și acela al prefacerii lor în cele din care sunt, în momentul în care sunt sub anatemă sau sub afurisire. Și s-a făcut prima slujbă de dezlegare în luna septembrie 1999.

La începutul anului 2000, mai exact pe 6 februarie, la capelă a venit și mitropolitul Germaniei și Europei Centrale ÎPS Serafim, săvârșind o slujbă de dezlegare. Și după această slujbă de dezlegare trupul părintelui a rămas în continuare intact, exact așa cum a fost și mai înainte. Astfel încât, în chip minunat, pe 13 ianuarie, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, P.F. Te-

octist, a acceptat să primească familia, pentru a da un răspuns privitor la ceea ce era de făcut în continuare, întrucât familia întotdeauna a voit să aibă binecuvântarea Sfintei Biserici la tot ceea ce se făcea, la toate demersurile. Patriarhul Teoctist ne-a primit cu dragoste și, mai mult decât atât, a dat binecuvântare să se deschidă ușa capelei și celor care vin să se închine, să se roage, să-și găsească alinare la diferite suferințe sufletești și trupești.

Pe 27 februarie, într-o zi de duminică, am lăsat capela deschisă pentru prima dată. Și acum păstrăm acele amintiri. Evident că și presa a avut rostul ei, pentru că au fost câteva articole în presă legate de faptul că se va deschide ușa capelei, pentru închinare, și au fost foarte mulți credincioși. Vreau să vă relatez din acea primă zi, o mărturisire: după ce au intrat ultimii creștini, am observat pe fața dreaptă a părintelui, chiar în dreptul ochiului, am observat o linie albă, o dâră și nu am știut ce este. M-am apropiat, și am văzut că sunt urme ca și cum ar fi de la lacrimi, de la sare, și m-am uitat în partea cealaltă, tot la fel, erau urme de vreo 4-5 cm. În momentul în care a intrat ultimul dreptcredincios, eram vreo 3-4 persoane înăuntru, una din aceste persoane a făcut semn că părintele a deschis ochii. Și a fost așa ca o revelație, că iată părinții și sfinții sunt prezenți, ne ascultă întotdeauna. Și aceasta este o dovadă că sfinții sunt alături de noi, sunt lângă noi, ne ascultă tot timpul și ne ajută.

(Mihai Spirache, nepotul Sfântului Ilie Lăcătușu)⁶

⁶ Mărturia este luată din Revista *Atitudini*, nr. 7/2015, pp. 5-13, articolul *Viața Părintelui Ilie Lăcăușu, alcătuită de maicile de la Mănăstirea Paltin Petru-Vodă*. În format electronic se poate citi aici: <https://atitudini.com/2015/07/viata-parintelui-ilie-lacatusu-alcatuitede-maicile-de-la-m-rea-paltin-petru-voda/> (n.ed.).

3. „Trupul părintelui Lăcătușu era perfect întreg”

Am cunoscut, în cadrul parohiei mele, pe presbitera Ecaterina Lăcătușu, o doamnă plină de încărcătură spirituală. Dânsa fiind singură, adică văduvă, de aproape doisprezece ani, relata faptul că a avut fericirea de la Dumnezeu să trăiască alături de un slujitor al Domnului cu totul deosebit. Doamna preoteasă se spovedea, se împărtășea, aveam dialoguri foarte plăcute cu dânsa. A venit vremea să treacă la cele veșnice. Și, în ziua de 29 septembrie a anului 1998, a avut loc prohodirea dânsei, după ce primise toate cele creștinești. Părintele Ilie Lăcătușu îi lăsase doamnei cuvântul că, dacă va muri după 15 ani de la moartea dânsului, să îl dezgroape și să o pună și pe dânsa alături de Prea Cucernicia sa.

Această dorință a părintelui împlinindu-se, la moartea soției a fost desfăcut mormântul părintelui, urmând să fie pusă alături doamna preoteasă. În momentul în care mormântul a fost deschis și am ajuns cu răposata Ecaterina Lăcătușu s-o punem în mormânt, am ținut să desfacem coșciugul părintelui, pentru ca osemintele acestuia să fie curățate după rânduiala tradiției și, după aceea, puse alături de soția sa. În momentul acela am constatat însă că trupul părintelui Lăcătușu era perfect întreg, ba, mai mult decât atât, era foarte ușor și emana un miros plăcut.

Pentru că rânduiala de înmormântare necesita o rânduială aglomerată pentru ziua respectivă, am pus trupul părintelui într-o nișă a cavoului, undeva la suprafață – ca să avem vreme, după aceea, să cercetăm ce este cu trupul părintelui –, și, l-am lăsat acolo. După șase săptămâni, am mers din nou la parastasul

presbiterii Ecaterina și am constatat că trupul părintelui nu suferise nicio modificare.

La propunerea familiei, am trecut atunci la o altă fază: la faza de pregătire a curățării trupului părintelui și a îmbrăcării acestuia într-un veșmânt nou. Dumnealor, ca să fie bună rânduială, au făcut mai întâi o înștiințare a acestui lucru către forurile superioare bisericești, au adus la cunoștință lucrul acesta Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor, iar după aceea, au făcut o cerere, pe care au îndreptat-o către mine, pentru ca eu personal să mă ocup de curățarea trupului părintelui și de îmbrăcarea acestuia în veșminte noi. Eu am procedat la fotografierea părintelui, bucățică cu bucățică, așa cum se poate vedea, iată, și totodată am procedat la îmbrăcarea părintelui – mai întâi într-o cămașă de in, și după aceea am depus celelalte veșminte pe trupul părintelui.

Am concluzionat, după toate cele petrecute, că părintele este perfect întreg, că trupul are o greutate foarte mică, este foarte ușor și că trupul părintelui nu are miros neplăcut, ci are un miros plăcut...

(Părintele Nicolae Barbu, cimitirul Adormirea Maicii Domnului, Giulești)

4. Memoriul de canonizare și răspunsul Arhiepiscopiei Bucureștilor

În ziua de 21 iunie 1999, câteva asociații (Frăția Ortodoxă Română, Liga Studenților, Asociația Română a Foștilor Deținuți Politici și Luptători Anticomuniști, Grupul Scara - Asociația Română de Antropologie Audiovizuală, Asociația Christiana, Fundația Anastasia, Liga Tineretului Ortodox Român, Asociația Studenților Creștin Ortodocși Români) au semnat un

memoriu pentru deschiderea dosarului de canonizare al părintelui Ilie Lăcătușu⁷.

„Memoriu către Sfântul Sinod
al Bisericii Ortodoxe Române

Prea Fericite Părinte Patriarh,
Înalt Preasfințiți și Preasfințiți membri
ai Sfântului Sinod,

Ne adresăm Sfințiilor Voastre cu o problemă de mare importanță pentru viața spirituală a poporului nostru dreptcredincios. Este vorba de găsirea trupului neputrezit și binemirositor al părintelui Ilie Lăcătușu (1909-1983), la 15 ani de la trecerea sa la Domnul. Ținând cont de faptul că a fost îngropat în condiții normale și că în tot acest cimitir nu s-a semnalat niciun astfel de caz și că, după dezgropare, a fost ținut timp de 9 săptămâni la aer fără ca trupul să fi fost afectat, considerăm că, aflându-ne în fața unui caz cu totul special, ar trebui întreprinse cercetările de rigoare pentru deschiderea dosarului de canonizare.

După mărturiile pe care le-am adunat (și pe care vi le punem la dispoziție), părintele a dus o viață de sfințenie și martiraj pentru Hristos, făcând parte din ceata de mărturisitori ai credinței în prigoana atee din veacul nostru. În închisori a existat o viață religioasă profundă, ai cărei vrednici îndrumători au fost preoții și ierarhii Bisericii noastre, acuzate pe nedrept că a plecat genunchii în fața puterii. Foștii colegi de sufe-

⁷ Cu câteva luni mai devreme, pe 5 octombrie 1998, familia părintelui Ilie Lăcătușu depusese un alt memoriu privitor la canonizarea părintelui (cf. <http://www.crestinortodox.ro/parinti/parintele-ilie-lacatusu-118559.html>), dar nu se dăduse niciun răspuns oficial (n.ed.).